



Arrest

nr. 95 974 van 28 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 8 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat G. VERBRAEKEN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Gambiaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn op (...) 1988 te Misera, Gambia. U behoort tot de Fulla etnie en bent moslim. U bent opgegroeid in uw geboortedorp waar u tevens school liep. Uw vader is imam in uw geboortedorp en op uw vijftiende, in 2003, wilde hij u uithuwelijken aan F. B. U had geen andere keuze dan dit huwelijk aan te gaan op jonge leeftijd hoewel u niet wilde huwen met de persoon in kwestie. Op 25 januari 2003 bent u bijgevolg getrouwd met de aan u voorgestelde man in uw geboortedorp. U diende hierdoor ook uw studies stop te zetten. U merkte echter al snel dat u niet hield van de man met wie u gehuwd was. Uw echtgenoot hield echter wel van u. Na uw huwelijk leerde u B. J. kennen, een chauffeur in uw geboortestreek, aan de grens met Senegal. U begon een buitenechtelijke relatie met deze man en werd uiteindelijk ook zwanger. Uw man en vader

reageerden razend, en uw echtgenoot besloot om terug naar Banjul te verhuizen, waar zijn familie woonde, en hij nam u mee naar Banjul. Op 14 december 2004 beviel u van een zoon, S., die vervolgens bij uw ouders zou opgroeien aangezien uw echtgenoot niet wilde dat hij in Banjul bij zijn familie verbleef. In de jaren nadien woonde u in Banjul samen met uw echtgenoot. Jullie kregen samen twee kinderen. A. werd geboren in 2007 en J. in 2009. De relatie tussen u en uw echtgenoot werd echter in die mate problematisch dat u tijdens de zwangerschap van jullie tweede kind besloot om terug te keren naar uw geboortedorp waar u bij uw ouders introk. Uw echtgenoot liet u immers aan uw lot over en hield er tal van andere vriendinnen op na. Hij mishandelde u ook. Regelmatig trok u naar de politie of naar de rechtbank maar telkens werd u verteld dat ze niets voor u konden doen. Terug in uw geboortedorp, kwam uw echtgenoot u regelmatig opzoeken om te trachten u te overtuigen terug naar Banjul te komen. Hij schuwde hierbij ook geen geweld. U hield echter vol en besloot om bij uw ouders te blijven, samen met uw kinderen. Ook uw vader slaagde er niet in u te overtuigen terug naar uw echtgenoot in Banjul te gaan. In 2011, voor de presidentsverkiezingen plaatsvonden in november, besloot u lid te worden van de Gambiaanse oppositiepartij United Democratic Party (UDP), als reactie tegen uw echtgenoot, die aanhanger is van de APRC, de partij van de huidige president, maar ook omdat u het niet eens was met de huidige gang van zaken in Gambia. In november 2011 leerde u aan de grens met Senegal, waar u werkte, een zekere J. R. kennen die onderzoek deed in Gambia. Hij stelde u een paar vragen over HIV/AIDS in Gambia, en u liet vallen dat de president dit probleem nooit zou kunnen oplossen. Een paar dagen later werd u echter aangehouden door enkele agenten en overgebracht naar het politiebureau in Mansakonko, waar u drie dagen zou worden opgesloten. Een vriendin van u kreeg u vervolgens vrij op borg, op voorwaarde dat u zich iedere maandag zou komen aanmelden in het politiebureau, wat u de hierop volgende weken dan ook deed. Na uw vrijlating nam u terug contact op met J. en legde u hem uw problemen uit. Hij besloot om u te helpen om het land te ontvluchten. U nam nog deel aan de presidentsverkiezingen in Gambia eind november 2011, maar op 17 december 2011 verliet u samen met J. Gambia en kwam u per vliegtuig naar Brussel met de hulp van John, waar u uiteindelijk op 19 december 2011 asiel aanvraagde bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U verklaart uw land van herkomst te zijn ontvlucht om tweeërlei redenen. Enerzijds omdat u vreest opnieuw opgepakt te worden door de Gambiaanse autoriteiten omdat u enkele negatieve uitspraken over de president zou hebben gedaan, en anderzijds omdat u problemen vreest met uw familie, met name met uw vader, naar aanleiding van het gedwongen huwelijk met uw echtgenoot in 2003 waar u graag een einde aan zou willen stellen.

Vooreerst kunnen er enkele bemerkingen gemaakt worden betreffende uw problemen die u zou hebben gehad met de Gambiaanse autoriteiten in november 2011 naar aanleiding van een vermeend gesprek dat u zou hebben gehad met een zekere John Redman. U beweert immers dat u in november 2011 een zekere J. zou hebben ontmoet in Gambia in de buurt van uw dorp aan de grens met Senegal (zie gehoorverslag CGVS, p.7). U verklaart dat hij onderzoek in Gambia deed en dat hij een gesprek met u aanknoopte; hij zou u wat vragen gesteld hebben, onder meer over de aidsproblematiek in Gambia, waarop u zou geantwoord hebben dat u niet geloofde dat de president iets aan deze problematiek zou kunnen doen (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Enkele dagen later beweert u te zijn opgepakt door de Gambiaanse autoriteiten en gedurende drie dagen te zijn opgesloten in het politiebureau van Mansakonko, alvorens op borg te worden vrijgelaten (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Uw verklaringen betreffende deze door u aangehaalde problemen met de Gambiaanse autoriteiten zijn echter vaag en niet overtuigend te noemen. Zo is uw kennis over de door u vernoemde J. R. erg beperkt te noemen hoewel u tijdens het gehoor toch beweert dat deze persoon aan de basis zou hebben gelegen van uw vermeende aanhouding en dat deze man u zou geholpen hebben Gambia te verlaten en hij u zelfs zou vergezeld hebben tot België. Zo weet u niet of deze persoon al dan niet voor een organisatie werkte, en weet u evenmin waarvan J. afkomstig is (zie gehoorverslag CGVS, p.7). U geeft verder aan dat hij u vergezeld naar Brussel, dat hij hier een nacht bleef maar dat u geen idee heeft wat hij erna gedaan heeft of waar hij naartoe zou gaan (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Verder bent u ook niet op de hoogte van het feit hoe lang J. al in Gambia was alvorens u hem ontmoette in Gambia in november 2011 (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Wanneer u wat later tijdens het gehoor gevraagd wordt wat J. in Gambia deed, verklaart u dat hij er voor onderzoek was, maar wanneer u vervolgens de vraag wordt gesteld of hij onderzoek deed in verband met aids, antwoordt u merkwaardig genoeg dat u het niet weet maar dat

hij u vragen stelde over Gambia (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Gevraagd of J. u dan niet vertelde over wat zijn onderzoek ging of in welk kader hij onderzoek deed, moet u het antwoord schuldig blijven, wat toch vreemd is aangezien u het gesprek met J. als aanleiding van uw aanhouding duidt, en gezien de beweerde hulp die u van J. zou hebben ontvangen bij het ontvluchten van uw land van herkomst. Verder zijn uw verklaringen over de arrestatie eveneens eerder vaag te noemen. Zo heeft u geen idee op welke manier de Gambiaanse autoriteiten te weten zouden zijn gekomen dat u tegen J. zou gezegd hebben dat u niet gelooft dat de Gambiaanse president iets aan de aidsproblematiek zou kunnen doen (zie gehoorverslag CGVS, p.9), wat volgens u de aanleiding van de arrestatie zou geweest zijn. U weet ook niet wanneer u precies in november 2011 zou zijn aangehouden door de Gambiaanse autoriteiten of wanneer u werd vrijgelaten onder voorwaarden (zie gehoorverslag CGVS, p.9 en p.11) wat enigszins opmerkelijk is aangezien u wel de exacte datum van de presidentsverkiezingen in november 2011 kan vermelden en gezien uw verklaring dat u in november 2011 voor de verkiezingen zou zijn aangehouden (zie gehoorverslag CGVS, p.9-10). Verder geeft u tijdens het gehoor aan dat u op borg werd vrijgelaten, met de hulp van een vriendin, maar dat u zich nadien elke maandag moest gaan aanmelden (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Gevraagd hoeveel maal u zich dan bent gaan aanmelden, antwoordt u dat het niet weet en dat u het niet geteld heeft (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Wanneer u later tijdens het gehoor gevraagd wordt of uw vriendin, die de borg had betaald, geen problemen heeft gekregen na uw vlucht uit Gambia, verklaart u dat uw vriendin werd aangehouden en dat ze haar geld en identiteitskaart diende achter te laten (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Gevraagd of ze nog steeds opgesloten is, antwoordt u dat u het niet weet, en dat u het niet gevraagd heeft aan uw moeder toen u haar contacteerde omdat u toen belde voor uw documenten (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Ook deze verklaringen over het vermeende lot van uw vriendin komen niet overtuigend over. Tijdens het gehoor lijkt u eveneens uw beweerde UDP-lidmaatschap te linken aan uw vermeende aanhouding door de Gambiaanse autoriteiten (zie gehoorverslag CGVS, p.10), maar anderzijds verklaart u dat de autoriteiten niets vermeld zouden hebben over uw UDP-activiteiten en dat men u enkel zou verweten hebben de president te hebben bekritiseerd in uw gesprek met John (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Indien er bijgevolg geloof zou gehecht kunnen worden aan uw beweerde arrestatie door de Gambiaanse autoriteiten, quod non, dan lijkt er niets op te wijzen dat uw UDP-lidmaatschap hier enige rol zou in hebben gespeeld. U geeft bovendien aan pas lid te zijn geworden van oppositiepartij UDP in november 2011, net voor de presidentsverkiezingen, als reactie tegen uw man die lid was van de politieke partij van de president, APRC, zodat er toch enige vragen gesteld kunnen worden bij uw reële engagement en uw beperkte rol binnen de UDP in het licht van uw erg recente lidmaatschap en uw motieven om lid te worden van deze partij. Bovenstaande vaststellingen leiden er in ieder geval toe te stellen dat uw verklaringen aangaande uw vermeende problemen met de Gambiaanse autoriteiten in die mate vaag en niet overtuigend zijn dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

Verder dienen volgende opmerkingen gemaakt te worden betreffende uw beweerde vrees uitgaande van uw vader die uw gedwongen huwelijk met uw echtgenoot in stand zou willen houden. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u tijdens het gehoor verklaart dat u tijdens de zwangerschap van uw tweede kind in 2009 uw echtgenoot, die in Banjul woont, zou hebben verlaten en dat u zou zijn teruggekeerd naar uw ouders in hun dorp vlakbij de grens met Senegal (zie gehoorverslag CGVS, p.15). U geeft verder aan dat u hier gewoond zou hebben tot het moment dat u Gambia zou zijn ontvlucht (zie gehoorverslag CGVS, p.15). Deze verklaring op zich relateert al enigszins uw vrees die u situeert ten opzichte van uw vader, omdat hij gekant zou zijn tegen een eventuele scheiding van uw echtgenoot met wie u in 2003 verplicht gehuwd zou zijn, aangezien u gedurende toch een periode van twee jaar bij uw ouders zou hebben gewoond en verbleven zonder dat er zich blijkbaar noemenswaardige problemen zouden hebben voorgedaan. Wanneer u tijdens het gehoor gevraagd wordt wat u dan precies vreest van uw vader, antwoordt u dat hij heel gevaarlijk is, en dat hij een spiritueel man is en dat hij het nooit zou toelaten (zie gehoorverslag CGVS, p.16). Zoals eerder aangehaald ondermijnt het feit dat u na de geboorte van uw tweede kind gedurende twee jaar bij uw ouders, en dus ook bij uw vader, heeft gewoond de vrees die en het gevaar dat u situeert ten opzichte van uw vader. Gevraagd wat uw vader dan probeerde om u te overtuigen terug naar uw echtgenoot te keren in Banjul, antwoordt u dat hij u negeerde, dat u niet met hem kon praten, en dat hij dikwijls niet met u sprak (zie gehoorverslag CGVS, p.16). Gevraagd of hij u dan niet dwong om terug te gaan naar uw echtgenoot, geeft u aan dat uw vader dacht dat u wel zou teruggaan na een tijdje (zie gehoorverslag CGVS, p.16). Ook uit deze antwoorden van uw persoon tijdens het gehoor komt niet onmiddellijk een dreigend en imminent gevaar van uw vader naar voren omdat hij gewild zou hebben dat u terug zou keren naar uw echtgenoot of dat hij gekant was tegen een eventuele scheiding. Ook wanneer gepeild wordt naar de reactie van uw ouders, die volgens uw verklaringen APRC gezind zijn, op het feit dat u lid werd van de UPD, geeft u aan dat ze het gewoon niet begrepen maar haalt u geen verdere problemen aan (zie gehoorverslag CGVS, p.16). Ook deze verklaring relateert verder een eventuele gevaarlijke of dreigende reactie van uw vader op

een eventuele scheiding van u en uw echtgenoot. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen dan ook uw vrees ten opzichte van uw vader die gekant zou zijn tegen een eventuele scheiding van u en uw echtgenoot.

Verder dient nog opgemerkt te worden dat u tijdens het gehoor verklaart dat u gedwongen werd te huwen met uw echtgenoot in 2003, maar dat u kort na uw huwelijk een buitenechtelijke relatie had met een man uit de buurt van uw dorp en dat u zelfs zwanger werd tijdens deze buitenechtelijke relatie (zie gehoorverslag CGVS, p.3). U geeft zelfs aan dat u na het huwelijk met uw echtgenoot deze een tijdje heeft verlaten om samen te gaan wonen met de vader van uw eerste kind met wie u een (buitenechtelijke) relatie was aangegaan (zie gehoorverslag CGVS, p.13). U geeft aan dat u niet van uw echtgenoot hield en dat u daarom bent weggegaan (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Nadat u zwanger werd, besliste uw echtgenoot naar Banjul te gaan en diende u met hem mee te gaan, aldus uw verklaringen tijdens het gehoor (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Gevraagd wat de reactie was van uw man nadat hij had vernomen dat u zwanger was, maar dat hij niet de vader was, verklaart u dat hij kwaad was, en dat hij u meenam naar Banjul, maar dat hij van u hield en dat hij niet wou scheiden (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Het feit dat u een buitenechtelijke relatie begon nadat u gedwongen zou zijn te huwen met uw echtgenoot in 2003 wijst alleszins op een zekere emancipatie van uw kant, en een zekere mogelijkheid van uw persoon om tegen de wens van uw ouders in te gaan, zeker in het licht van uw verklaringen dat u geen noemenswaardige problemen heeft gekend nadat bekend werd dat u zwanger was van een andere man dan uw echtgenoot, en dat uw man niet wilde scheiden, maar dat u met hem mee moest gaan naar Banjul om in deze stad te gaan wonen en waar u later nog twee kinderen kreeg samen met uw echtgenoot. U geeft echter aan dat in Banjul jullie relatie verslechterde en dat uw man niet meer naar u omzag, en dat hij er andere vriendinnen op nahield waarop u in 2009 zou hebben besloten uw echtgenoot te verlaten en opnieuw bij uw ouders te gaan inwonen, zoals reeds eerder werd aangehaald. Ook de feiten, zoals door u aangehaald tijdens het gehoor voor het CGVS, wijzen toch op een zekere zelfstandigheid van uw persoon om de keuze te maken om uw echtgenoot te verlaten en terug te keren naar uw ouders samen met uw twee kinderen om vervolgens meer dan twee jaar te kunnen inwonen bij uw ouders alvorens het land te ontvluchten omwille van de vermeende problemen met de Gambiaanse autoriteiten die hiervoor reeds uitgebreid besproken werden. U geeft wel aan dat uw echtgenoot meerdere keren naar uw dorp zou zijn gekomen om u te overtuigen terug te keren naar Banjul, maar klaarblijkelijk zonder succes aangezien u twee jaar bij uw ouders kon inwonen samen met uw kinderen (zie gehoorverslag CGVS, p.15). Ook deze vaststellingen zijn bijgevolg geen aanwijzing voor een eventueel gevaar uitgaande van uw vader, noch voor een eventuele dreiging uitgaande van uw echtgenoot in het licht van de door u ondernomen acties na uw beweerde gedwongen huwelijk in 2003 om hieraan te ontkomen die toch wijzen op een zekere autonomie van uw persoon in het kader van uw verzet tegen dit vermeende gedwongen huwelijk.

Tot slot legt u nog enkele documenten neer ter staving van uw asielrelaas. Zo overhandigt u een door u opgestelde brief gericht aan een rechtbank in Banjul, dd.30 september 2009, waarin u aanklaagt dat uw man u verwaarloost ondanks het feit dat u zwanger bent, en dat hij zelfs het huis heeft verlaten (zie administratief dossier). Eveneens staat vermeld in de brief dat 'uw echtgenoot het huis heeft verlaten op 26 september 2009 en dat hij tegen u gezegd zou hebben dat u hem nooit meer terug zou zien' (zie administratief dossier). U geeft verder aan in deze brief dat 'u nog steeds van uw man houdt, en dat u hoopt opnieuw herenigd te worden met uw man' (zie administratief dossier). Bij deze door u voorgelegde brief kunnen volgende opmerkingen worden gemaakt. Ten eerste ondersteunen ze uw vrees niet die u linkt aan uw land van herkomst aangezien in deze brief vermeld staat dat het uw echtgenoot is die u heeft verlaten, en die u niet meer wil zien, terwijl u tijdens het gehoor aanhaalde dat u tijdens de zwangerschap van uw tweede kind terug zou zijn gegaan naar uw ouders waarop uw echtgenoot meerdere malen naar uw ouders zou zijn gekomen om u te overtuigen terug te komen naar Banjul hierbij geen geweld schuwend. De door u voorgelegde brief gericht aan een rechtbank in Banjul ondersteunt deze bewering van uw persoon hoegenaamd niet aangezien er net melding wordt gemaakt van het feit dat uw man u verlaten zou hebben en dat hij u niet meer wil zien. Eveneens haalt u in de door u voorgelegde brief aan dat u nog steeds van uw echtgenoot houdt, en dat u hoopt terug herenigd te worden met hem, wat toch ook in tegenspraak is met uw verklaringen tijdens het gehoor waarin u aanhaalt dat u niet van uw man hield, dat het om een gedwongen huwelijk ging, en dat u graag van hem zou willen scheiden. Deze door u voorgelegde brief wijzigt dan ook uiteraard niets aan de hierboven gemaakte vaststellingen. Verder legt u een 'court order' voor, dd.8 oktober 2009, waarin een rechtbank in Gambia oordeelt dat u wordt overgedragen aan uw vader totdat u bevallen bent, naar aanleiding van de door u geschreven brief aan deze rechtbank, maar dat uw echtgenoot wel verantwoordelijk blijft voor u (zie administratief dossier). Ook dit document wijzigt niets aan de hierboven gemaakte vaststellingen aangezien wat dit document betreft dezelfde opmerkingen kunnen gemaakt

worden als bij de door u voorgelegde brief die hiervoor besproken werd. U legt eveneens een uittreksel voor van de 'facebookpagina' van uw echtgenoot waaruit zou kunnen afgeleid worden dat u en uw echtgenoot wel degelijk problemen hadden (zie administratief dossier). Het feit dat er enige problemen waren in jullie huwelijk wordt in deze beslissing echter niet in twijfel getrokken. Verder legt u nog een document voor uitgaande van de rechtbank in Banjul, dd.3 september 2009, gericht aan uw echtgenoot waarin vermeld wordt dat u een deel van het loon van uw echtgenoot moet worden toegekend (zie administratief dossier). Ook dit document kadert in het eerder aangehaalde relaas dat uw echtgenoot u zou hebben achtergelaten, waarop u naar de rechtbank zou zijn gestapt, maar zoals eerder werd aangehaald, vormt dit document geen ondersteuning voor uw asielrelaas en de door u aangehaalde vrees in uw land van herkomst aangezien de informatie vermeld op dit document enigszins in tegenstrijd is met uw verklaringen tijdens het gehoor. Tijdens dit gehoor haalt u immers aan dat u degene bent die wil scheiden, maar dat uw man, en vooral uw vader, hiertegen gekant zouden zijn. Ook dit document wijzigt bijgevolg niets aan de hierboven gemaakte opmerkingen. Verder legt u eveneens een medisch document voor opgesteld door een geneesheer van het Rode Kruis Vlaanderen, dd.10 januari 2012, waarin melding wordt gemaakt van enkele littekens die werden vastgesteld door de behandelend geneesheer (zie administratief dossier), maar de geneesheer in kwestie kan uiteraard geen uitspraak doen over de omstandigheden waarin deze littekens werden opgelopen zodat ook dit document niets wijzigt aan de eerder vermelde bemerkingen. U legt eveneens uw lidkaart voor van de Gambiaanse oppositiepartij United Democratic Party (zie administratief dossier) maar zoals eerder aangehaald wordt uw lidmaatschap op zich niet in twijfel getrokken van deze partij maar wel het feit dat u problemen zou hebben gekend met de Gambiaanse autoriteiten omwille van dit lidmaatschap (zie eerder). Tot slot legt u uw Gambiaanse geboorteakte voor ter bevestiging van uw identiteit. Echter, de geboorteakte die u voorlegt, bevat geen enkel objectief element (foto voorzien van een stempel, vingerafdrukken, handtekening, biometrische gegevens) waarmee bewezen kan worden dat u wel degelijk de persoon bent die door dit document wordt bedoeld. Dit is dus geen bewijs van uw identiteit, het vormt hoogstens een zwakke aanwijzing. Aangezien uw relaas over het geheel genomen niet geloofwaardig genoeg is, kan het Commissariaat-generaal uw identiteit niet als bewezen beschouwen enkel op basis van uw verklaringen en dit document.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. "

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling (hierna de Vluchtelingenconventie) en van de artikelen 48/2 en 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

Het opgeworpen artikel 48/2 vreemdelingenwet is niet geschonden is, daar dit artikel een loutere verwijzing bevat naar de artikelen 48/3 en 48/4.

De verzoekende partij brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren

is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Van een asielzoeker mag verwacht worden dat deze, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoeker aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève (RvV 22 oktober 2009, nr. 33 063, RvV 27 februari 2012, nr. 75 876). De niet aannemelijkheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het Commissariaat-generaal moet niet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS 4 december 2006, nr. 165.484; RvV 30 oktober 2009, nr. 33 601).

Vooreerst stelt de verzoekende partij dat zij verschillende keren in Gambia is geconfronteerd met daden van vervolging, uitgaande van enerzijds het regime van president Jammeh en anderzijds haar echtgenoot en haar vader; dat zij met deze problemen ook in de toekomst geconfronteerd kan worden. De verzoekende partij meent dat ze slachtoffer was van ernstige schendingen van haar fundamentele vrijheden en mensenrechten: ze werd mishandeld en misbruikt door haar echtgenoot, ze werd gedwongen haar buitenechtelijk kind bij haar ouders achter te laten en te verhuizen naar Banjul, ze moest een gedwongen huwelijk met F. B. aangaan en ze zou aangehouden zijn na uitingen van kritiek op het regime van de president. Bij terugkeer bestaat er een redelijke kans op nieuwe en bijkomende daden van vervolging, daar ze opnieuw zal worden aangehouden bij aankomst wegens langdurige schending van de haar opgelegde voorwaarde voor haar invrijheidsstelling. Voorts zou haar lidmaatschap van de UDP ervoor kunnen zorgen dat ze extra gevisieerd wordt, naar aanleiding van beweerd vijandige politiek van president Jammeh ten aanzien van oppositieleden.

Daarnaast meent de verzoekende partij dat er rekening dient gehouden te worden met haar politieke overtuiging zoals bedoeld in artikel 48/3, § 4 van de vreemdelingenwet. Het concept politieke overtuiging geldt ongeacht of de asielzoeker zich in zijn handelen door deze opvatting, gedachte of mening heeft laten leiden. Zo zou het 'mogelijk zijn dat de betrokkene haar opvattingen gedurende lange tijd verborgen hield' (p. 7 verzoekschrift). Verzoekster is sinds november 2011 lid van de UDP. Voordien

zou ze zich negatief uitgelaten hebben over het beleid van president Jammeh, in het bijzonder inzake het aids/HIV-programma.

De Raad bevestigt de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing die stellen dat verzoeksters problemen met de Gambiaanse autoriteiten in dergelijke mate vaag en niet overtuigend zijn dat ze tot de onaannemelijkheid doen besluiten van de verklaringen met betrekking tot dit kernelement van haar asielrelaas, met name de vervolging door de Gambiaanse overheid.

De verzoekende partij maakt haar arrestatie door de politie en haar actieve en reële lidmaatschap van de UDP niet aannemelijk.

Waar de verzoekende partij beweert in het verzoekschrift dat zij reeds voor november 2011 de opvattingen van UDP steunde, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij dit opnieuw niet aannemelijk heeft gemaakt. Verzoekster gaf tijdens het gehoor ook op geen enkele wijze te kennen dat zij voordien deze politieke overtuigingen koesterde en heeft geuit. Terecht stelt de bestreden beslissing ook: *"...zodat er toch enige vragen gesteld kunnen worden bij uw reële engagement en uw beperkte rol binnen de UDP in het licht van uw erg recente lidmaatschap en uw motieven om lid te worden van deze partij."* De Raad meent dat de verzoekende partij haar politieke overtuiging en engagement niet aannemelijk maakt.

De Raad meent dat de voorgelegde lidkaart van de partij daar ook geen bewijs van is. Wat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken betreft wijst de Raad er op dat dit behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontleen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is (RvS 14 juli 2011, beschikking nr. 7257).

Wat betreft de vrees voor vervolging uitgaande van de vader van verzoekster, die haar gedwongen huwelijk in stand zou willen houden en die een spiritueel gevaarlijk man zou zijn, bevestigt de Raad de vaststellingen van de bestreden beslissing in die zin dat: *"Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u tijdens het gehoor verklaart dat u tijdens de zwangerschap van uw tweede kind in 2009 uw echtgenoot, die in Banjul woont, zou hebben verlaten en dat u zou zijn teruggekeerd naar uw ouders in hun dorp vlakbij de grens met Senegal (zie gehoorverslag CGVS, p.15). U geeft verder aan dat u hier gewoond zou hebben tot het moment dat u Gambia zou zijn ontvlucht (zie gehoorverslag CGVS, p.15). Deze verklaring op zich relateert al enigszins uw vrees die u situeert ten opzichte van uw vader, omdat hij gekant zou zijn tegen een eventuele scheiding van uw echtgenoot met wie u in 2003 verplicht gehuwd zou zijn, aangezien u gedurende toch een periode van twee jaar bij uw ouders zou hebben gewoond en verbleven zonder dat er zich blijkbaar noemenswaardige problemen zouden hebben voorgedaan. Wanneer u tijdens het gehoor gevraagd wordt wat u dan precies vreest van uw vader, antwoordt u dat hij heel gevaarlijk is, en dat hij een spiritueel man is en dat hij het nooit zou toelaten (zie gehoorverslag CGVS, p.16). Zoals eerder aangehaald ondermijnt het feit dat u na de geboorte van uw tweede kind gedurende twee jaar bij uw ouders, en dus ook bij uw vader, heeft gewoond de vrees die en het gevaar dat u situeert ten opzichte van uw vader. Gevraagd wat uw vader dan probeerde om u te overtuigen terug naar uw echtgenoot te keren in Banjul, antwoordt u dat hij u negeerde, dat u niet met hem kon praten, en dat hij dikwijls niet met u sprak (zie gehoorverslag CGVS, p.16). Gevraagd of hij u dan niet dwong om terug te gaan naar uw echtgenoot, geeft u aan dat uw vader dacht dat u wel zou teruggaan na een tijdje (zie gehoorverslag CGVS, p.16). Ook uit deze antwoorden van uw persoon tijdens het gehoor komt niet onmiddellijk een dreigend en imminent gevaar van uw vader naar voren omdat hij gewild zou hebben dat u terug zou keren naar uw echtgenoot of dat hij gekant was tegen een eventuele scheiding."*

De verzoekende partij verwijst daarnaast naar de algemene situatie in Gambia inzake de behandeling van UDP-aanhangers en naar algemene mensenrechtenrapporten van UNHCR (*"Gambia: Treatment of members and supporters of the United Democratic Party"*, 31 maart 2010). De loutere verwijzing naar en neerlegging van rapporten van algemene aard over de toestand van het land van herkomst zonder een concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), bewijst persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat in hare hoofde een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, niet. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hier in gebreke.

De verzoekende partij klaagt vervolgens de schending van de motiveringsplicht aan, daar de niet-toepasselijkheid van artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet niet gemotiveerd zou zijn door de bestreden beslissing.

Deze bepaling luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal beschouwt het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd, reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, als een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaken.”*

De Raad stelt vast dat dit artikel *in casu* geen toepassing vindt daar de bestreden beslissing de beweerdde vrees voor vervolging, de ernstige schade terecht als niet aannemelijk heeft bestempeld. Daarom is er geen sprake van een omkering van de bewijslast (RvV 31 januari 2012, nr. 74 515).

Verzoekster maakt de aangehaalde vervolging, meer bepaald de mishandeling en het misbruik door haar echtgenoot, het gedwongen worden om haar buitenechtelijk (en pasgeboren) kind bij haar ouders achter te laten en naar Banjul te verhuizen, het gedwongen huwelijk en de aanhouding door de Gambiaanse overheden evenals de druk van haar vader om haar te dwingen tegen haar zin terug te keren naar haar echtgenoot, niet aannemelijk.

Verder is de verzoekende partij van mening dat haar beperkte kennis omtrent J. R. en de vage verklaringen rond zijn persoon, niet aan haar verweten kunnen worden, daar het niet uitgesloten zou zijn dat deze zijn identiteit voor verzoekster bewust en opzettelijk verborgen hield om zodoende toekomstige verraad aan de politie te vermijden.

De Raad is van oordeel dat de verzoekende partij ook hier niet op concrete wijze aantoont dat J.R. zijn identiteit verborgen zou hebben gehouden voor haar. De bewijslast hiervoor rust op de asielzoekster waardoor het niet volstaat aan te halen dat ‘het niet uitgesloten is’ dat hij zijn identiteit verborgen hield. Waar de bestreden beslissing de vaagheid van de gegeven verklaringen op dit punt opmerkt, schaarde de Raad zich achter de vaststellingen de motieven zoals gesteld in de verweernota: *“Uit het administratief dossier blijkt immers duidelijk dat hoewel verzoekster tijdens haar gehoor van 12 april 2012 aanvankelijk stelde dat J. R. naar Gambia komt voor onderzoek rond HIV (gehoorverslag CGVS, p. 7), even later tijdens het gehoor te kennen gaf dat hij onderzoek deed. Wanneer verzoekster vervolgens gevraagd werd of hij onderzoek over aids deed, antwoordt zij merkwaardig genoeg dat niet te weten en voegde hieraan toe dat John haar dit niet vertelde (gehoorverslag CGVS, p. 11). Verzoeksters bewering in onderhavig verzoekschrift dat J. R. in het bijzonder onderzoek voerde naar het door de president Jammeh opgezette genezingsprogramma, het zogenaamde “PAMTP”-programma, is een loutere post factum verklaring die geen afbreuk doet aan de vastgestelde vage en incoherente verklaringen die verzoekster dienaangaande aflegde tijdens haar gehoor.”*

Het Commissariaat-generaal moet niet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS 4 december 2006, nr. 165.484). De commissaris-generaal kan ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen de niet aannemelijkheid van een asielrelaas afleiden.

Het toegevoegde persartikel in bijlage van het verzoekschrift dat handelt over het “PAMTP”-programma van president Jammeh om aids/HIV te genezen, is louter neergelegd zonder enige toelichting. De loutere neerlegging van persartikels van algemene aard over de toestand van het land van herkomst bewijst persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus niet. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hier in gebreke.

Vervolgens betwist de verzoekende partij de zekere graad van zelfstandigheid en emancipatie in hoofde van verzoekster, die werd vastgesteld in de bestreden beslissing. Ze werpt op dat de commissaris-generaal ter ondersteuning van deze vaststelling verwijst naar haar beslissing om haar echtgenoot en Banjul te verlaten en terug te keren naar haar geboortedorp tijdens de zwangerschap van haar tweede kind. Dat deze handelswijze niet duidt op enige zelfstandigheid of emancipatie, maar dat verzoekster na jaren van mishandeling en misbruik, in haar eigen belang en in het belang van haar kinderen haar echtgenoot moest verlaten. Tijdens haar vlucht zou ze beseft hebben dat ze niet kon blijven rondtrekken of zich op een onbekende plaats vestigen: haar enige alternatief zou de terugkeer naar haar ouders geweest zijn.

De Raad is van oordeel dat de verzoekende partij de gevolgtrekking van de commissaris-generaal tegensprekt zonder het tegendeel op concrete wijze aannemelijk te maken. Bovendien spreekt een neergelegde brief (die al aanwezig was in het administratieve dossier) de bewering van de verzoekende partij tegen. In deze brief van verzoekster gericht aan de rechtbank van Banjul, klaagt ze over haar man en het feit dat die haar heeft verlaten. Ook geeft zij in deze brief aan dat ze van hem houdt en hoopt met hem herenigd te worden. De bestreden beslissing stelde terecht vast: *“Ten eerste ondersteunen ze uw vrees niet die u linkt aan uw land van herkomst aangezien in deze brief vermeld staat dat het uw*

echtgenoot is die u heeft verlaten, en die u niet meer wil zien, terwijl u tijdens het gehoor aanhaalde dat u tijdens de zwangerschap van uw tweede kind terug zou zijn gegaan naar uw ouders waarop uw echtgenoot meerdere malen naar uw ouders zou zijn gekomen om u te overtuigen terug te komen naar Banjul hierbij geen geweld schuwend. De door u voorgelegde brief gericht aan een rechtbank in Banjul ondersteunt deze bewering van uw persoon hoegenaamd niet aangezien er net melding wordt gemaakt van het feit dat uw man u verlaten zou hebben en dat hij u niet meer wil zien. Eveneens haalt u in de door u voorgelegde brief aan dat u nog steeds van uw echtgenoot houdt, en dat u hoopt terug herenigd te worden met hem, wat toch ook in tegenspraak is met uw verklaringen tijdens het gehoor waarin u aanhaalt dat u niet van uw man hield, dat het om een gedwongen huwelijk ging, en dat u graag van hem zou willen scheiden."

Wat het medische attest betreft van het Rode Kruis Vlaanderen meent de Raad dat dit geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de verzoekende partij haar aandoening opliep, is. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen aandoeningen: *in casu* heeft hij echter geen vermoedens geformuleerd. Het neergelegde attest is geen bewijs van de aangehaalde feiten van vervolging.

De Raad schaart zich achter het motief uit de bestreden beslissing met betrekking tot de documenten neergelegd ter staving van het asielrelaas. Wat de lidkaart van de UDP betreft, wees de Raad er hierboven op dat deze geen bewijswaarde heeft.

Tot slot wil de Raad aanstippen dat de motivering als geheel moet worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden, vaagheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de aannemelijkheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

Wanneer er geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève.

Het eerste middel is niet gegrond. De verzoekende partij kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aan. Daarnaast herhaalt zij ook de schending van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

Wat de schending van de motiveringsplicht betreft naar aanleiding van het beweerde gebrek aan motivering inzake de niet-toepasselijkheid van artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet, verwijst de Raad naar hetgeen er in het eerste middel reeds werd vastgesteld inzake de beweerde schending van de motiveringsplicht.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas daarenboven niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen. De Verzoekende partij kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de

vreemdelingenwet worden erkend en komt niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,	wnd. voorzitter, toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken
dhr. M. DENYS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

G. de MOFFARTS